

19 aug 2017 Kyrkans tidning - Eftertanke

Nådens gåvor

It takes a village to raise a child. Det afrikanska ordspråket, som plockades upp av Hillary Clinton, beskriver nödvändigheten av helheten och alla dess delar. Sant vad gäller små barn och sant vad gäller stora. I en kultur där moralen allt för ofta reduceras till ”att vara sann mot sig själv” och där politiken blir en fråga om den enskildes rättigheter firar vi 10 söndagen efter trefaldighet och utmanas att klara balansen mellan jag och vi. Den egenmakt och frihet som våra mänskliga rättigheter ger, vill ingen av oss vara utan. De är frukten av modiga människors hårda kamp under lång tid. Och på samma gång, utan grupp och sammanhang förlorar de sin mening. Nådens gåvor är berättelsen om gemenskap; det handlar mindre om vad gruppen kan ge och mer om hur jag kan bidra till vårt gemensamma. En kropp och många lemmar. Ett träd och många grenar. ”Selfies” och ”groupies” i god kombination. Det så enkla svåra. Grunden för vår frihet; ingen av oss behöver stå för allting själv. Som barnet; utlämnad åt gemenskapen och på samma gång med en sällsam förmåga att binda gemenskapen samman. Ett antal jag bildar tillsammans ett vi som i det skyddsnet som kan ta emot när livet brister.

Vi kommer in i texten när Jesus för andra gången har talat om sitt lidande. Tiden är utmätt för lärjungarnas självklara mitt och blickpunkt. Osäkerheten som då uppstår; kanske är det den som gör att de börjar se på varandra. Jämföra, mäta och väga och undra vem som är störst. Gruppdynamik på gott och ont och ingen av oss kommer undan; får jag vara med? Finns det en plats för mig? Vilken blir min roll och vilken blir din? Vem får sitta främst, vem får sitta längst bak och vem får styra?

Så insiktsfullt att, som det står, ta ett barn och ställa det bredvid sig. När Jesus gör så befriar han lärjungarna från sig själva och ger dem ett fokus; en påminnelse om uppdrag och framtid. Som det hette för någon söndag sedan; låt de döda begrava sina döda, men gå du och förkunna Guds rike. Ingen av oss finns för vår egen skull; barnet är centrum när framtiden ska formars, och för det behövs, som redan sagts, en hel by. I många familjer finns någon som samlar och håller samman, inte sällan den som är äldst. När denne försvinner tar någon annan på sig uppgiften och man gör det för barnets och barnens skull. För att barnet inte ska stå ensam i

världen, utan känna sina rötter och ha tillgång till sitt omedelbara sammanhang. Den vuxne vet av erfarenhet att det kommer att behövas.

Det finns just nu ett väldigt fokus på den starke ledaren som ensam kan rädda. Logiken hos Jesus är en annan. Här är vi fastän många en enda kropp. Med orden från episteln; hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta. Det som kittar ihop oss i denna enda kropp behöver vi mycket av; jag tänker på vänskap, tillit, empati, solidaritet och kärlek. Kvalitéer som inte kan odlas i vakuum. Istället är de frukter av människors möten, interaktion och konfrontation. Det är paradoxalt nog först när jag froteras med den som inte är som jag, jag kan upptäcka att hen är precis som jag. Och det står inte i motsats till varandra. Episteln igen: Allt detta åstadkommer en och samma Ande genom att fördela sina gåvor på var och en så som den själv vill. Och alla behövs när framtiden formas.

/ Ann Aldén

Kyrkoherde i Jönköpings församling